

פרשת תרומה - תשס"ד

ביני תלמי

"וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹתָם תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי... וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם" (שמות, כה, 8-1).

מדי פעם בפעם אנחנו תוהים במי הכתוב מדבר. האם מישהו מתכוון גם אלינו, או שמא רק בבני ישראל ההם שם התועים במדבר?

המדרש מביא את המשל הבא:

משל למלך שהיה לו בת יחידה, בא אחד ונטלה. ביקש (החתן) לילך לו לארצו וליטול לאשתו. אמר לו (המלך): בתי שנתתי לך יחידית היא. לפרוש ממנה איני יכול, לומר לך 'אל תטלנה' איני יכול לפי שהיא אשתך. אלא טובה עשה לי, שכל מקום שאתה הולך - קיטון אחד עשה לי שאדור אצלכם... שנאמר "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ".

(שמות רבה, לג, א)

ובמקום אחר:

"וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" - בשעה שאמר הקב"ה למשה על עסקי המשכן, אמר לו: רבוננו של עולם, יכולין הם ישראל לעשותו? אמר לו הקב"ה: אפילו אחד מישראל יכול לעשותו.

(שמות רבה, לג, ח)

ובמקום אחר:

"וַעֲשׂוּ אֲרוֹן" - אמר לו הקב"ה: יבואו הכל ויעסקו בארון, כדי שיזכו כולם לתורה.

(שמות רבה, לד, ב)

ואנחנו - אם עד כה לא ידענו אם ראויים או לעסוק בענייני משכן ושירותיו, בא המדרש ומלמדנו מפי הגבורה, שאפילו אחד מישראל יכול לעשותו, ואנחנו לא אחד ולא שניים, וישראל ודאי אנחנו, ואם אין לנו משכן לשמו הרי לפחות ב"ענייני משכן" ראויים או לעסוק.

ואנחנו - אם היינו אומרים שאותה בת - שבת היא, שאנחנו מבקשים ליטול לעצמנו - הרי רשאים אנחנו; אם נאמר שאנחנו רוצים לקחת אותה אתנו למקומות שלנו, למקומות שמתאימים לנו - הרי שרשאים אנחנו. אלא שנשאיר לו לחותננו קיטון אחד, שיוכל לבוא להיות עמה ואיתנו, שנאמר "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ".